

XI.

Odpoledne běžela Veronika domů celá natěšená. Doufala, že hned popadne kolo a dalekohled a pojedje si ověřit, jestli orel královský nad zříceninou úspěšně zahnízdil. Byla by to neuvěřitelná zpráva pro všechny známé sokolníky.

Máma však zhatila její plány hned ve dveřích.

„To jsem ráda, že jsi doma, Verunko! Připrav si kolo. Tady máš tašku, sjedeš do města. Zapomněla jsem ráno koupit chleba a zakysanou smetanu.“

Připravit si kolo byla jediná činnost, na které se s matkou v této chvíli shodly.

„Nemohlo by to počkat do zítřka, maminečko? Mám něco hróóózně důležitého. Ke snídani můžeme mít klidně sušenky,“ zkusila to na mámu Veronika prosebným tónem, který vždycky spolehlivě zabíral.

„Nemohlo! Bez zakysanky koprovku k večeři nedodělám a sušenky táta nejí. Popadni tašku a upaluj!“ nakázala neoblomně máma Trávníčková a lehce třepla Veroniku utěrkou přes zadek. Tentokrát Veroničiným smutným očím neustoupila.

Veronika se proti své vůli vydala na nákup, ale hned za hájenkou dostala skvělý nápad. Vytočila Tomovo číslo. Tomáš zvedl mobil hned po prvním zazvonění.

„Hádej, co je novýho?!“ hulákal do telefonu a dřív, než se Veronika zmohla na jediné slovo, nadšeně pokračoval: „Sehnal jsem v bazaru perfektního draka i s prknem! Já mám takovou radost, že si to ani nedovedeš představit!“

„Paráda!“ radovala se Veronika s Tomem.

„Jsem moc ráda.“ Rozhodla se využít situace, dokud byl Tomáš dobře naložený. „No, kdybys mě chtěl taky potěšit, mohl bys za mě nakoupit.“

„To snad ne, ty teda umíš člověku zkazit náladu,“ zamručel Tomáš otráveně.

„Tome,“ zaprosila Veronika. „Co by ti to udělalo? Jsou to jen dvě věci. Stejně jsi ve městě. Já bych si zatím stihla sjet ke zřícenině.“

„Tak dobře, no. Diktuj,“ rezignoval Tom.

„Jenom chleba a zakysanou smetanu,“ vychrlila Veronika rychle, aby si to kamarád náhodou nestihl rozmyslet. „Hned potom se sejdeme u zříceniny!“

*

Dravci se vznášeli nad starým hradem a poskytovali Veronice krásný pohled na svůj vznešený zlatý krk, tmavé peří a bíle tečkovaná ramena. Byli nádherní, ale Veronika toužila najít něco jiného. Dalekohledem pečlivě zkoumala jednotlivé stromy za polorozpadlou zdí.

Zaměřila se především na duby. Věděla, že na nich mívá orel královský hnízda nejčastěji. U každého stromu důsledně prohledávala jedno patro větví za druhým,

dokud nenašla, co hledala. Hnízdo bylo pečlivě ukryté vysoko v hustých větvích starého stromu, který se vzpínal k nebi už bezmála sto padesát let.

Dívka se usmála a těšila se představou, jak budou sokolníci koukat, až jim řekne o svém objevu. A jaký to teprve bude

úspěch, pokud není hnízdo prázdné.

Náhle ji vyrušil zvuk motoru. Znamky neklidu začali jevit i orli.

Veronika se polekala, že přijíždí otec, protože kromě hajného a lesních dělníků sem běžně nikdo nejezdil.

Jak jenom vysvětlím, že nejsem na nákupu? blesklo dívce hlavou a přikrčila se za nejbližší keř.

Neklidně přešlápla a poslouchala, jestli auto pojede dál. Pod levou nohou jí zapraskala suchá větvička. Veronika pečlivě prohlížela zem, jestli nenajde další suché roští. Chtěla se vyvarovat všech zvuků, které by ji mohly prozradit.

Sluneční paprsky se prodraly větvemi a pod jejich doteky se zablýskl zlatý had ležící na zemi přímo pod dívčinýma nohama. Veronika po něm sáhla, bleskově si ho prohlédla a sevřela ho v dlaně jako nejdražší talisman. Doufala, že jí přinese štěstí a táta ji nenajde.

Auto zabrzdilo těsně u brány a dívka jasně slyšela blížící se kroky. Posunula se hlouběji za keř. Na zádech ucítila vlhkost cihel staré zdi. Překvapilo ji, že se na nádvoří neobjevil táta ani nikdo z lesních dělníků, ale neznámý tlouštík v ušpiněném tričku. Skrz větve keře pozorovala, jak šmejdí po celém nádvoří a cosi hledá. Sevřela zlatého hada pevněji v dlani.

„Mohlo zůstat na jiným překladišti a teď to bude na nás!“ mumlal si pro sebe muž.

Hledání mu znepríjemňovalo napadané kamení, náletové stromky i plevel prorůstající mezi cihlami.

„Jestli vypadlo z bedny, stejně bude rozbitý!“ nadával dál polohlasně. „Ale ze mě blbce nikdo dělat nebude! Přepočítám prachy a jedeme!“ rozhodl tlouštík, kterého marné hledání chybějícího vajíčka rychle přestalo bavit.

Kolébavě se přesunul k poklopu, který chránil vstup do sklepa, a jedním prudkým trhnutím ho otevřel.

Veroniku ovanul vlhký vzduch a rozklepaly se jí dlaně. Ke zříčenině chodili s Tomášem dlouho, ale maskovaného vchodu si nikdy nevšimli.

Dostala strach a usoudila, že bude nejlepší se rychle vytrátit. Vystrčila hlavu a zjistila, že tlouštík sešel po schodech až úplně dolů do sklepa. Stačilo využít jeho nepozornosti. Veronika vyběhla a snažila se rychle a především nenápadně dostat k východu.

Bránu už měla téměř na dosah. Začala věřit, že se jí podaří zříčeninu opustit, aniž by ji neznámý muž zpozoroval. Pro jistotu se ještě ohlédla, jestli ho nemá v patách.

Zpoza brány se nečekaně vynořila druhá postava.

„Kájo, už jdu za tebou!“ halekal hubeňour a překvapená Veronika do něho v plné rychlosti vrazila.

Muž ztratil rovnováhu, zamáchal v prázdném prostoru dlouhýma pavoučima rukama a přepadl naznak. Veronika od něho odlétla jako hadrová panenka a oba se bezmocně povalovali v prachu. Na nohy ji vzápětí postavily silné ruce, které ji předtím medvědíím stiskem uchopily za ramena.

„Co tady hledáš?“ sípal tlouštík a popadal dech, protože předtím překonal svůj vlastní rekord v běhu.

ŤUCH!

CO TADY
HLEDÁŠ?

„Jsem tu kvůli ptákům!“ rozhodla se vystrašená Veronika říct pravdu.

Chlápci se po sobě podívali.

Kolohnát Čenda se postavil na nohy a druhému cosi zašeptal. Očima upozorňoval na dívčinu sevřenou dlaň.

„Ukaž, co máš v ruce!“ houkl Karel na Veroniku, která ve zpoceném dlani stále ještě svírala nalezený přívěsek.

Chtěli si ověřit, jestli jim děvče neukradlo část peněz. Zlatý had v dívčině dlani oba muže velmi překvapil a tlouštík okamžitě povolil stisk.

„Šéfův přívěsek! To bude... to je... šéfova dcera!“ vyřázel ze sebe hubeňour a odhalil velké žluté zuby v podlézavém úsměvu.

Karel byl opatrnější. Dívčin věk se mu nezdál.

„Jsi nějaká mladá! Kolik je ti?“ vyzvídal.

Veronika se stihla trochu vzpamatovat z šoku a pohotově zalhala: „Šestnáct!“

„Šestnáct?“ Tlouštík si ji zkoumavě prohlížel, potom pustil její rameno a podrbl se na bradě.

„Ženský by se neměly do kšeftu tahat, a takhle mladý už vůbec ne!“

Náhle všichni tři zpozorněli. K jejich uším dolehly vzdálené rozjařené chlapecké hlasy.

„Tady to je dneska jak na nádraží!“ viditelně zneklidněl Čenda.

Oba muži se po sobě podívali. Spočítali si, že čím méně lidí je uvidí, tím lépe pro ně. „Berem roha!“ rozhodl Kája a kývl směrem k Veronice. „Slečna si tu už nějak sama poradí, že?“

Veronika zmateně přikývla.

„A vyřidte otci, slečno, že jsme si peníze vyzvedli a budeme čekat, až se ozve s dalším kšeftem. Ještě se určitě potkáme!“ Chlapíci pro jistotu začali Veronice vykat, aby si to u šéfa nerozházeli.

Veronika horlivě přikyvovala, ale v duchu doufala, že už nikdy žádné příště nebude. Jedno setkání s dvojicí podivínů jí bohatě stačilo.

*

„Kdybyste věděli, jak ráda vás vidím!“ povykovala Veronika a postupně se všem třem klukům vrhla kolem krku. Chlapce tím uvedla do pořádných rozpaků.

„Počkejte, až vám řeknu, co jsem právě zažila! Myslela jsem, že snad strachy umřu!“ Zmatení kluci se pokoušeli pochopit, co se jim udýchaná kamarádka snaží říct.

„Uklidni se a mluv pomalu!“ brzdil Veroniku Filip.

„Narazila jsem tu na dva hodně divné chlápky. Jeden byl tlustý jako bečka, druhý hubený a vysoký. Určitě tu nebyli poprvé – do sklepa šli najisto. A neustále mluvili o penězích a jakémsi obchodu, který teprve bude...“

„Do sklepa?“ Kluci se po sobě podívali a rozběhli se ke vchodu do sklepní místnosti, který jim ukázala Veronika.

„Kouknem dovnitř?“ nadhodil Filip.

Dušan ustoupil o krok zpátky a vyčkával.

„Jasně!“ osmělil se Tomáš a hnal se dolů jako první.

Zatímco kluci podrobovali sklep důkladnému průzkumu, hlídkovala Veronika u vchodu a volala na kluky: „Fakt by mě zajímalo, co tu ti dva dělali. Navíc si mě museli s někým splést. Jak to jen říkali? *Vyřidte otci, slečno, že jsme si peníze vyzvedli a budeme čekat, až se ozve s dalším kšeftem...*“

„A nemohli to být lesní dělníci? Třeba jim tady tvůj táta nechal výplatu!“ ozval se ze sklepa nesměle Dušan.

„To se mi nezdá. Strejda Trávníček by nikdy neschoval peníze v ruině v lese! Nemám pravdu?“ podíval se Tomáš na Veroniku.

„Je vidět, že ho znáš docela dobře,“ usmála se Veronika. „Táta je na peníze hodně opatrný. Dokonce nesnáší ani přeložené bankovky. Než si papírové peníze dá do peněženky, tak je nejdřív pečlivě narovná a uhladí.“

„Tak to byli zloději. Vyloupili banku a schovali si tady kořist!“ ozval se Dušan se směšně vykulenýma očima.

„To je taky pěkná blbost!“ usadil ho Filip. „Ve městě je přece jenom jedna banka, a kdyby ji někdo vykradl, tak už by se to dávno vědělo! Přestaň už číst detektivky, straší ti z nich ve věži.“

Dušan našpulil rty a zmlknul.

I ostatní mlčeli. Nepřestávalo jim vrtat hlavou, co chlapíci mohli mít za lubem.

„Nejsem si jistý, jestli je bezpečný tady nechat kite,“ váhal Tomáš a pohládl látku nově koupeného draka.

Původně mu zřícenina připadala jako ideální skrýš, ale nyní ho trápily obavy, aby mu neznámí muži vybavení nezničili nebo neukradli, až se vrátí. Domů si ho ovšem vzít nemohl a dát si ho k někomu ze spolužáků byl holý nesmysl. Všichni bydleli daleko a byli rádi, že na louku tahali pouze svoje těžké věci.

„Myslím, že tady draka klidně můžeš nechat. Oni se už dneska určitě nevrátí. A časem bychom se mohli domluvit a nádvoří hlídat,“ napadlo Veroniku.

„Jasně, uděláme dvoučlenné hlídky a budeme se střídat! Třeba se nám přitom podaří zjistit, co tady ti chlapi dělali,“ navrhl Filip.

Dušan stál jako zařezaný.

„Co je s tebou?“ dloubl do něj Filip.

„Když já nevím, jestli mě naši pustí!“ vymlouval se Dušan.

Tomáš si hned všiml jeho rozechvělého hlasu: „Dávej bacha, hrđino, aby sis strachy nesesl do nutely!“

„Fakt vtipnej!“ ohradil se ironicky Dušan.

Rozhodně nechtěl, aby kluci poznali, jak moc se bojí. Zvlášt před Veronikou.

Veroničin telefon signalizoval příchozí zprávu. Vyndala z kapsy mobil a podívala se na displej.

Cekam na nakup! Mama

„Kluci, já už musím domů. A ani jsem se nestihla podívat do hnízda,“ zesmutněla Veronika. Vzala si od Tomáše nákup a poohlížela se, kde opřela kolo.

„Neboj, s prohlídkou hnízda ti zítra pomůžem,“ volal za ujíždějící Veronikou Tomáš. „Na všem se domluvíme ve škole.“

Když Veronika odjela, začali kluci zase šmejdit po sklepě. Prohlíželi každý kout a hledali vhodné místo k uložení draka. Tomáš měl strach, aby ho nenechal v nadměrném vlhku, které by mu mohlo vybavení poškodit. Sklep byl však díky vydroleným dířám ve zdi poměrně dobře větraný.

„Tome, pojd' sem,“ zavolal Dušan. „Našel jsem celkem slušné suché místo, kde by se dal kite uložit.“

Tomáš pospíchal pod schody, odkud kamarád volal.